

LITERATURA
SEGUNDO PREMIO - 2006

Purificación Rodríguez Rodríguez

A aventura do mar

A ti...
que con coraxe arriscas
a cultura que che deron,
a cultura do teu pobo
que viviches dende neno.

A ti...
quero decirche...
que no meu país te espero.

A ti...
que con saudade
dís adeus á túa terra,
esa que te viu medrar
e te despide con pena.

Diche adeus con unha bágoa
salpicándote no mar;
quixera ofrecerche futuro
quixera ofrecerche máis.

É unha terriña pobre
pero rica en cultura,
onde de neno pasaches
da infancia á aventura.

Agora deixala triste;
quérela desafiar.
Non che ofrece boa vida,
miras angustiada o mar.

Pos un pe naquela lancha;
o outro quere quedar.
Pero axiña da-lo salto
non te queres defraudar.

Ti revolve-los teus ollos
non te atreves a mirar.
Algún día voltar a ela...
¡Algún día voltarás!

Pecha-la porta á tristura:
o feito, feito está.
Ábre-la porta á esperanza:
a ilusión estáte a agardar.

Soñas con mellor vida
iso mesmo vas buscar;
soñas un mundo novo
de igualdade e de paz.

Aquela lancha sacude
o teu corpo a derivar,
tamén che sacude todos
os pensamentos do mal.

O medo achégase a ela
vai contigo a navegar.
¡Quén poidera da-la volta!
¡Quén poidera voltar atrás!

Agárraste forte á vida
na morte, mellor non pensar;
o mar salpica a túa mente,
o mar estáte a avisar.

A tua lancha non resposta;
ó amigo téndeslle a man;
comeza no corpo o medo;
as ondas seguen a medrar.

A película da túa vida
na túa mente pasa xa.
Ollos pechados, nostalxia,
non hai tempo para recordar.

Nunca pensaches que aquilo
puidese acontecer...
que aquela onda anoxada
te puidese sorprenden.

Mergulloute sin piedade,
sin permiso, sin razón;
mergullou a túa vida,
mollou o teu corazón.

O teu corpo á deriva
deixou pronto de loitar,
as ansias de mellor vida
engulíronse no mar.

Ese mar que che ofrecía
viaxar, mellorar, traballar...
Ese mar que te traizoa.
Ese mar quérete xa.

Non o culpas, él é forte,
él sabe desafiar;
convertírate en escurría...
Seguirán as burbullas a soñar.

Volverás á túa terra
as súas praias bañarás...
Volverá a túa alma.
Veña, acouga xa.

A ti...
que con coraxe arriscas
todo o que che deron...

A ti...
quero decirche...
que no meu país te espero.